

4 Cdo 4/2012

R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Edity Bakošovej a JUDr. Ľubora Šeba v právnej veci žalobkyne **M. B.**, bývajúcej v S., zastúpenej Mgr. Ing. E. N., advokátkou v Ž., T. č. X., proti žalovanému **O. s. b. d.** so sídlom v Č., G. č. X., zastúpenému JUDr. S. Z., advokátom v Č., Ul. F. K. č. X., **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4 C 55/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2011, sp. zn. 6 Co 386/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti zmeňujúcemu výroku rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2011 sp. zn. 6 Co 386/2010, **z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca rozsudkom z 30. júna 2010 č.k. 4 C 55/2009-137 žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, doručené jej 20. februára 2009 žalovaným, je neplatné a náhrady mzdy, zamietol a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný pri okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobkyňou dodržal všetky formálne a obsahové náležitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a žalobkyni ho doručil v lehote podľa § 70 v spojení s § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Pokiaľ žalobkyňa spochybňovala oprávnenie osôb, ktoré okamžité skončenie pracovného pomeru podpísali, konať v pracovno-právnych veciach za žalovaného, uviedol, že príkazný list prokuristov č. 1/2009 zo 17. februára 2009 i sporné okamžité skončenie pracovného pomeru z 20. februára 2009 podpísali JUDr. O. K. a Ing. J. M. (v

okamžitom skončení pracovného pomeru označení ako „prokuristi OSBD v Č.“). Podľa výpisu z obchodného registra žalovaného, vedeného registrovým Okresným súdom v Ž. v odd. D.vl. č. X., spoločná prokúra oboch menovaných vznikla za podmienok ustanovenia § 14 ods.6 Obchodného zákonníka s účinnosťou od jej zápisu do obchodného registra, t.j. dňom 4. marca 2009. Oprávnenie menovaných konať za žalovaného v čase okamžitého skončenia pracovného pomeru však bolo založené -za splnenia podmienok podľa § 9 ods.1,2 v spojení s ustanovením § 1 ods. 4 Zákonníka práce a §§ 31 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov samostatným, súdu predloženým písomným splnomocnením, udeleným im vtedajším predsedom a podpredsedom predstavenstva, ktorým ich žalovaný ako splnomocnencov splnomocnil, aby spoločne konali v mene splnomocniteľa všetky právne úkony a to aj vtedy, ak je podľa zákona potrebné osobitné splnomocnenie. V konaní bola spornou otázka existencie riadneho predchádzajúceho prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne so zástupcami „zamestnancov“, v tomto prípade s odborovou organizáciou pôsobiacou u žalovanej. Výpoveďami svedkov a listinnými dôkazmi mal súd preukázané, že predchádzajúce prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru sa uskutočnilo prostredníctvom Závodného výboru odborového zväzu K. pri OSBD v Č. 19. februára 2009, v zmysle predloženej zápisnice. Súčasne svedkovia v konaní potvrdili, že žalobkyňa v čase tohto prerokovania už nebola členkou ZV OZ K. pôsobiacej u žalovaného, pretože svoje členstvo ukončila vystúpením, v zmysle svojej písomnej žiadosti z 22. októbra 2008. Žalobkyňa preukázala predložením prihlášky spolu s potvrdením o prijatí svoje členstvo v odborovej organizácii J. s. p. S. (ďalej len „J.“) od 3. novembra 2008. Súd mal na základe oznámenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, zo 14. júna 2010 preukázané, že odborová organizácia J. vznikla 4. januára 2006 zápisom do evidencie odborových organizácií a ku dňu podania správy je v tejto evidencii naďalej vedená ako existujúci subjekt. Žalovaný poprel vedomosť o existencii tejto odborovej organizácie. Pretože v konaní nebolo preukázané splnenie podmienky písomnej informácie odborovej organizácie J. žalovanému ako zamestnávateľovi o začatí svojho pôsobenia u zamestnávateľa, spolu s predložením zoznamu členov tak, ako to ukladá ustanovenie § 230 ods. 1 Zákonníka práce, za stavu nedostatku vedomosti zamestnávateľa o členstve žalobkyne v takejto odborovej organizácii a jej pôsobení u žalovaného ako zamestnávateľa, predchádzajúce prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru s odborovou organizáciou OZ K., ako odborovou organizáciou s najväčším počtom členov u tohto zamestnávateľa posúdil súd ako zodpovedajúci zisteným okolnostiam veci, primerane ustanoveniu § 232 ods. 1 a 3 Zákonníka práce a účelu predmetného právneho inštitútu

prerokovania so zástupcom zamestnancov, v súlade s čl. 10 základných zásad Zákonníka práce. Preto ďalej posudzoval existenciu materiálnych náležitostí okamžitého skončenia pracovného pomeru tak, ako boli žalovaným skutkovo vymedzené. Žalobkyňa u žalovaného v rámci poverenia predsedom družstva vykonávala i funkciu mzdovej účtovníčky. Na základe poverenia zamestnávateľa na vybavenie identifikačných údajov a prístupových práv pre potreby žalovaného ako zamestnávateľa vybavila a prevzala prístupové údaje do systému Sociálnej poisťovne, tzv. bezpečnostný predmet v zmysle zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, a to na meno svojej osoby, pre potreby (účet) žalovaného. Prístup na tento účet bol (popri ustanovenej bezpečnostnej otázke a bezpečnostnej odpovede) zabezpečený prihlasovacími údajmi – vyplňovanými podľa tzv. GRID karty a prihlasovacím menom. Žalobkyňa potvrdila, že GRID kartu mala prefotenú a umiestnenú na nástenke vo svojej kancelárii, nie však prihlasovacie meno (heslo), bez ktorého je samotná karta z hľadiska prístupu na účet nepoužiteľná. Súd preto dospel k záveru, že žalovaným uvedené konanie „verejné sprístupnenie tajných kódov pre vstup elektronického spracovania výkazu zo sociálnej poisťovne“ dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru nezakladá. Druhý žalovaným skutkovo vymedzený dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru spočíval (vrátane tvrdenia o nerešpektovaní príkazného listu prokuristov zo 17. februára 2009) v konaní žalobkyne, ktorým vedome marila spracovanie výplat miezd zamestnancom žalovaného za mesiac január 2009. Súd zistil, že v rozhodnom čase bola žalobkyňa osobou poverenou zamestnávateľom na spracovanie miezd a podklady potrebné pre spracovanie miezd za konkrétny mesiac u jednotlivých zamestnancov sú podklady evidencie dochádzky jednotlivých zamestnancov do zamestnania za príslušný mesiac. V podmienkach odporcu sa jednalo o písomnú evidenciu dochádzky, do ktorej sa zamestnanci zapisovali, umiestnenú na sekretariáte predsedu, teda v kancelárii, ktorá bola pracoviskom žalobkyne. Žalobkyňa bola práceneschopná od 6. februára 2009 do 19. februára 2009, pričom evidencia dochádzky sa v jej kancelárii nenašla a poslala ju až e-mailom 18. februára 2009, čím ohrozila riadne a včasné splnenie jednej zo základných povinností žalovaného ako zamestnávateľa voči zamestnancom. Keďže pracovný pomer zamestnanca trvá i počas jeho práceneschopnosti a ani práceneschopnosť ho nezbavuje jeho základných povinností voči zamestnávateľovi, všeobecne vymedzených v ustanovení § 81 Zákonníka práce, a to povinnosť nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa, mala žalobkyňa bezodkladne po tom, ako sa o svojej práceneschopnosti dozvedela, najneskôr súčasne s informovaním zamestnávateľa o svojej práceneschopnosti urobiť všetko pre to, aby zamestnávateľa informovala, kde sú uložené podklady potrebné pre spracovanie miezd pre zamestnancov a umožniť ich

sprístupnenie. Žalobkyňa konala v rozpore s oprávnenými záujmami žalovaného ako svojho zamestnávateľa, preukázateľne ohrozujúc riadne a včasné splnenie jednej z jeho základných povinností voči zamestnancom, vrátane splnenia zákonných odvodových povinností, porušujúc tým závažne pracovnú disciplínu tak, ako tento dôvod skutkovo vymedzil žalovaný v okamžitom skončení pracovného pomeru. Preto súd návrhu žalobkyne, ako nedôvodnému nevyhovel a jej návrh zamietol.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. júna 2011 sp. zn. 6 Co 386/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zmenil tak, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 20. februára 2009 dané žalovaným žalobkyni je neplatné a vo zvyšnej časti týkajúcej sa náhrady mzdy a trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo podpísané na to oprávnenými osobami. Poukázal na ustanovenie § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce a uviedol, že označenie osôb, ktoré podpisovali okamžité skončenie pracovného pomeru za žalovaného, bolo jednoznačne „prokuristi OSBD v Č.“. Tento písomný prejav vôle je jednoznačný a prípadným výkladom, že vôľa žalovaného bola, aby tieto osoby v jeho mene vystupovali ako splnomocnení zástupcovia, nie ako prokuristi, by bola v rozpore s týmto písomným prejavom. Na základe toho dospel k záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo riadne podpísané v mene žalovaného na to oprávnenými osobami, teda išlo o taký nedostatok náležitosti tohto právneho úkonu, ktorý spôsobuje jeho neplatnosť v zmysle ustanovenia § 39 ods. 1 O.s.p. (správne § 39 Občianskeho zákonníka – pozn. dovolacieho súdu) pre rozpor so zákonom. Odvolací súd ďalej uviedol, že nepovažoval za správny ani názor okresného súdu, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo zo strany odporcu riadne prerokované so zástupcami zamestnancov v súlade s ustanovením § 74 Zákonníka práce, pretože zo splnomocnenia odborovej organizácie J. z 3. novembra 2008 vyplýva, že táto splnomocnila na všetky úkony v kolektívnych pracovnoprávných vzťahoch, ako aj na rokovanie o vyjadreniach a stanoviskách tejto odborovej organizácie u žalovaného ako u zamestnávateľa M. B., t.j. žalobkyňu ako zamestnanca žalovaného. Toto splnomocnenie prevzal ako zamestnávateľ Mgr. S. J., ktorý v tom čase vykonával funkciu štatutárneho orgánu žalovaného a v tom čase bol aj on členom predmetnej odborovej organizácie. Predmetné plnomocnenstvo zaregistroval do internej pošty žalovaného a následne tento materiál bol preberaný aj vo vedení, kde okrem neho bol prítomný aj vtedajší podpredseda

predstavenstva a Ing. S.. Informoval ich o tom, že pokiaľ sa bude na budúci rok dohadovať kolektívna zmluva, bude potrebné jednať aj s touto odborovou organizáciou. Odvolací súd vyslovil, že predložením predmetného plnomocenstva štatutárnemu orgánu žalovaného si táto odborová organizácia splnila informačnú povinnosť vyplývajúcu z § 230 ods. 1 Zákonníka práce o tom, že bude pôsobiť u žalovaného ako u zamestnávateľa a že členom tejto organizácie je žalobkyňa. Krajský súd ustálil, že okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 v spojení s § 74 Zákonníka práce prerokované vopred so zástupcami zamestnancov, pretože malo byť prerokované s odborovou organizáciou J. (§ 232 ods. 2 Zákonníka práce – pozn. dovolacieho súdu), ktorej členom bola žalobkyňa a preto okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré jej bolo dané zo strany žalovaného, je v zmysle § 74 Zákonníka práce neplatné. Z týchto dôvodov krajský súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a to bez toho, aby skúmal splnenie materiálnych podmienok pre okamžité skončenie pracovného pomeru a v časti týkajúcej sa náhrady mzdy a trov konania vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu do výroku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 20. februára 2009 je neplatné, podal s poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. dovolanie žalovaný a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom ohľadne jeho záveru o nesplnení podmienky okamžitého skončenia pracovného pomeru. Uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyni bolo podpísané JUDr. O. K. a Ing. M. na základe splnomocnenia z 2. februára 2009, kde je uvedené, že štatutárny orgán OSBD Č. splnomocňuje splnomocnencov na všetky právne úkony a to aj vtedy, ak je podľa zákona potrebné osobitné splnomocnenie. Pokiaľ na okamžitom skončení pracovného pomeru je pri osobách splnomocnencov uvedená funkcia, ktorú v tom čase nemali, nespôsobuje to neplatnosť právneho úkonu. Pokiaľ odvolací súd uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru malo byť prerokované s J., ktorej členom mala byť žalobkyňa, tak Zákonník práce vymedzuje pojem odborového orgánu tak, že je ním orgán odborovo organizovaných zamestnancov. J. so sídlom K. X., B. nie je odborovou organizáciou zamestnancov žalovaného. Podľa prihlášky za člena základnej organizácie ZO K., mala byť žalobkyňa členkou tejto základnej organizácie. Podľa zákona č. 183/199 Zb. (správne 83/1990 Zb.-

pozn. dovolacieho súdu) o združovaní občanov, za odborovú organizáciu sa považuje združenie občanov, ktoré právnu subjektivitu získava zaevidovaním na MV SR. Takáto odborová organizácia ZO K. nie je registrovaná na MV SR, nezaložili ju zamestnanci žalovaného. Žalovaný prerokoval okamžité skončenie pracovného pomeru v súlade s ustanovením § 74, § 232 ods. 3 Zákonníka práce s odborovou organizáciou, ktorú založili zamestnanci žalovaného. S poukazom na ustanovenie § 243 O.s.p. navrhol, aby súd odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť, rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za správne, vychádzajúce zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Plne sa stotožnila s právnymi závermi odvolacieho súdu, ktorý posúdil otázku neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Zároveň si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p., dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou

vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však nebola dovolateľom namietaná a nebola ani dovolacím súdom zistená.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak ju dovolateľ nenamieta, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iné vady, mimo väd uvedených v § 237 O.s.p., sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že tento ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Nesprávnym právnym posúdením veci je v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Vzhľadom na uvedené bolo preto v prejednávanej veci potrebné predovšetkým posúdiť správnosť záveru odvolacieho súdu, že okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo v súlade s ustanovením § 232 ods. 2 v spojení s § 74 Zákonníka práce prerokované vopred so zástupcami zamestnancov a navyiac, že išlo o neplatný právny úkon v zmysle § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože nebolo podpísané v mene žalovaného na to oprávnenými osobami.

Podľa § 74 Zákonníka práce v znení platnom ku dňu 20. februára 2009 (a všetky nasledujúce ustanovenia v takom znení), výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov, inak je neplatná. Zástupca zamestnancov je povinný prerokovať výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa do desiatich kalendárnych dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti zamestnávateľom. Ak v uvedenej lehote nedôjde k prerokovaniu, platí, že k prerokovaniu došlo.

Podľa § 230 ods. 1 Zákonníka práce, odborová organizácia je občianske združenie podľa osobitného predpisu. Odborová organizácia je povinná písomne informovať zamestnávateľa o začatí svojho pôsobenia u zamestnávateľa a predložiť mu zoznam členov odborového orgánu.

Podľa § 232 ods. 2 Zákonníka práce, ak u zamestnávateľa pôsobia popri sebe viaceré odborové organizácie, vystupuje v pracovnoprávných vzťahoch a obdobných pracovných vzťahoch týkajúcich sa jednotlivých zamestnancov príslušný odborový orgán odborovej organizácie, ktorej je zamestnanec členom. Podľa odseku 3, v prípade uvedenom v odseku 2 vystupuje v pracovnoprávných vzťahoch a obdobných pracovných vzťahoch týkajúcich sa zamestnanca, ktorý nie je odborovo organizovaný, orgán odborovej organizácie s najväčším počtom členov u zamestnávateľa, ak zamestnanec neurčí inak.

V prejednávanej veci bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že J. je existujúcim právnym subjektom od 4. januára 2006 zapísaným v zozname organizácií a organizácií zamestnávateľov na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky a jej organizačnou jednotkou je základná organizácia pôsobiaca na podnikovom alebo územnom princípe (č.l. 133), že žalobkyňa ku dňu 20. februára 2009 bola členkou tejto odborovej organizácie od 3. novembra 2008 (por. č.l. 45), že táto odborová organizácia si splnila svoju informačnú povinnosť vyplývajúcu z § 230 ods. 1 Zákonníka práce o tom, že bude pôsobiť u žalovaného ako zamestnávateľa a že žalobkyňa je u nej odborovo organizovaná, čo vyplývalo zo splnomocnenia jej udeleného na zastupovanie tejto odborovej organizácie, doručené žalovanej 3. novembra 2008 (č.l. 60), keď formu takéhoto oznámenia Zákonník práce nepredpisuje.

S prihliadnutím na hore citované ustanovenia Zákonníka práce dovolací súd považuje záver odvolacieho súdu za správny, keď vyslovil, že podmienka predchádzajúceho prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov v prejednávanej veci nebola splnená. Žalobkyňa bola členkou odborovej organizácie J., preto bolo potrebné okamžité skončenie pracovného pomeru prerokovať so zástupcami (zástupcom) tohto odborového orgánu v súlade s ustanovením § 232 ods. 2 Zákonníka práce. Pokiaľ však bolo okamžité skončenie pracovného pomeru prerokované 19. februára 2009 so zástupcami ZO OZ K. (č.l. 57) podľa § 232 ods. 3 Zákonníka práce, podmienka predchádzajúceho prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle § 74 Zákonníka práce splnená nebola, pretože takýto postup by bolo možné považovať za správny len v prípade, ak by žalobkyňa nebola odborovo organizovaná, o ktorý prípad v prejednávanej veci nešlo. Okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyni žalovaným 20. februára 2009 bolo preto v zmysle ustanovenia § 74 Zákonníka práce, neplatné.

Námietku žalovaného v dovolaní týkajúcu sa skutočnosti, že odborová organizácia je združenie odborovo organizovaných zamestnancov a polemiku s tým spojenú, považoval dovolací súd v prejednávanej veci za bezpredmetnú, pretože zákonom č. 348/2007 Z.z. z 28. júna 2007, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, bolo s účinnosťou od 1. septembra 2007 o.i. zmenené aj znenie prvej vety ustanovenia § 230 ods. 1 Zákonníka práce a definícia odborovej organizácie bola upravená tak, že odborová organizácia je občianske združenie podľa osobitného predpisu, pričom týmto osobitným predpisom je zákon

č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov. S touto jeho námietkou sa preto dovolací súd nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodnú ani druhú námietku žalovaného, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo podpísané na to oprávnenými osobami, ktoré konali na základe splnomocnenia udeleného im 2. februára 2009 a pokiaľ k svojim podpisom uviedli funkciu, ktorú v tom čase nemali, nespôsobuje to neplatnosť právneho úkonu.

Dovolací súd sa stotožňuje s názorom odvolacieho súdu vysloveným v odôvodnení jeho rozhodnutia a na ktoré v plnom rozsahu poukazuje, keď uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru je písomný právny úkon, na výklad ktorého je potrebné použiť pravidlá pre výklad právnych úkonov upravených v § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý sa subsidiárne aplikuje aj v pracovnoprávných veciach (§ 1 ods. 4 Zákonníka práce) a vôľa nesmie byť v rozpore s jednoznačným jazykovým prejavom. Označenie osôb, ktoré podpísali okamžité skončenie pracovného pomeru za žalovaného, bolo „prokuristi OSBD v Č.“, z čoho jednoznačne vyplýva, že konajú ako prokuristi žalovanej.

Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na Návrh uznesenia Zhromaždenia delegátov na zasadnutí konaného 26. januára 2009, v ktorom je o.i. uvedené, že „prokuristi budú konať za podnikateľa tak, že k zapísaniu, alebo vytlačenému obchodnému menu podnikateľa pripoja svoj podpis a dodatok per procuram, obaja prokuristi konajú a podpisujú vždy spoločne“ (por. č.l. 108).

Podľa § 14 ods. 5 Obchodného zákonníka, prokurista podpisuje tým spôsobom, že k obchodnému menu podnikateľa, za ktorého koná, pripojí dodatok označujúci prokúru a svoj podpis.

Porovnaním podpisov na okamžitom skončení pracovného pomeru danému žalobkyni 20. februára 2009 s cit. ustanovením je potrebné konštatovať, že o.i. táto listina nebola ani podpísaná v súlade s § 14 Obchodného zákonníka, pokiaľ tak malo byť konané tam uvedenými osobami ako prokuristami žalovaného (pominúc skutočnosť, že ich prokúra v tom čase nebola účinná, pretože v obchodnom registri boli zapísaní ako prokuristi až 4. marca

2009), pretože nebolo uvedené plné označenia konajúcej organizácie, resp. nebolo opatrené odtlačkom pečiatky.

Žalovaný však v dovolaní namieta, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyni bolo podpísané JUDr. O. K. a Ing. J. M. na základe splnomocnenia udeleného im 2. februára 2009 (por. č.l. 128).

Z uvedeného splnomocnenia vyplýva, že žalovaný splnomocnil 2. februára 2009 JUDr. O. K. a Ing. J. M., aby konali spoločne v mene splnomocniteľa všetky právne úkony, a to aj vtedy, ak je podľa zákona potrebné osobitné splnomocnenie. Spôsob ich spoločného konania bol určený tak, že písomné úkony konajú splnomocnenci za splnomocniteľa tak, že sa v podaní uvedú ako splnomocnenci OSBD a pripoja k napísanému alebo vytlačenému menu splnomocniteľa svoje meno a podpis.

Keďže z podpisov na okamžitom skončení pracovného pomeru nevyplýva, že ho JUDr. O. K. a Ing. J. M., pri absencii odtlačku pečiatky, či uvedeníu označenia organizácie, podpísali ako splnomocnenci na základe udelenej plnej moci na zastupovanie, aj táto skutočnosť podporuje názor vyslovený odvolacím súdom, že tieto osoby konali (mali v úmysle konať) ako prokuristi.

Dovolací súd však v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť nasledovné :

Podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce (v znení ako vyššie), v pracovnoprávnych vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán; zamestnávateľ, ktorý je fyzická osoba, koná osobne. Namiesto nich môžu robiť právne úkony aj nimi poverení zamestnanci. Iní zamestnanci zamestnávateľa, najmä vedúci jeho organizačných útvarov, sú oprávnení ako orgány zamestnávateľa robiť v mene zamestnávateľa právne úkony vyplývajúce z ich funkcií určených organizačnými predpismi.

Podľa odseku 2, zamestnávateľ môže písomne poveriť ďalších svojich zamestnancov, aby robili určité právne úkony v pracovnoprávnych vzťahoch v jeho mene. V písomnom poverení musí byť uvedený rozsah oprávnenia povereného zamestnanca.

Z uvedeného vyplýva, že predpokladom na to, aby JUDr. O. K. a Ing. J. M., boli osobami oprávnenými podpísať okamžité skončenie pracovného pomeru dané 2. februára 2009 žalobkyni v mene zamestnávateľa (pominúc vyššie uvedené), by bolo udelenie poverenia na právne úkony v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 Zákonníka práce, ktorým môže zamestnávateľ poveriť svojho zamestnanca na právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch v jeho mene.

Dovolací súd však dospel k záveru, že JUDr. O. K. a Ing. J. M. neboli osobami oprávnenými robiť právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch za žalovaného ani na základe udeleného splnomocnenia z 2. februára 2009, pretože z obsahu spisu vyplýva, že v čase udelenia im tohto plnomocnenstva, neboli zamestnanci žalovaného. Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z výpovede právneho zástupcu žalovaného pred odvolacím súdom, kedy na otázku súdu ohľadne tejto skutočnosti uviedol, že v čase udelenia plnomocnenstva zamestnancami žalovanej neboli (por. čl. 159).

Dovolací súd tak nezhliadol dôvodnou ani námietku žalovaného, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo podpísané osobami na to oprávnenými na základe splnomocnenia z 2. februára 2009.

Z uvedeného vyplýva, že žalovaný neopodstatnene napadol vecne správny rozsudok odvolacieho súdu. Dovoláním vytýkané nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) preto nie je dôvodné a keďže neboli zistené ani dôvody uvedené v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti a ani vady konania uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol o trovách dovolacieho konania, pretože o nich rozhodne súd v konečnom rozhodnutí (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. augusta 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová